

Ars Poetica

Egy kisfiú feküdt a tóparton. Gyengéden átölelte utazótáskáját, és figyelte az elhagyatott faházat a domboldalon. Bár lenne valaki mellettem, suttogta elhaló hangon. Nem értette, miért akart itt maradni, de valami idekötötte őt; talán csak a kellemes szellő, a csobogó víz, és az a sok régi emlék.

– Atyaég, kislányom, há' veled meg mi a búbánat történt? – A fiú egyszer csak eltűnik, a távoli faház és az apró halastó képe darabokra hullik az elmémbe. Ráeszmélek, hogy egy ismerős, mégis különösen idegennek ható hang éppen hadjáratot indít a hallócsontocskáim ellen.

Az édesanyám áll az ajtóban kikerekedett szemekkel, és hamar szembesülök a ténnyel, hogy bizony van oka csodálkozásra; a padlón ülök, körülöttem mindenfelé összegyűrt, teleírt papírlapok fekszenek, és a szerteálló hajam egyedül arra engedi következtetni őt, hogy megcsapott az áram, miközben szellemet idéztem.

Beletelik pár percbe, míg összeszedem magam, és válaszra nyitom a szám.

– Kopoghatnál néha... – motyogom halkán, és egy pillanatra egészen meglep a saját hangom.

– Mégis mi a pokol történt itt? – Így hängzik a kérdés, amire nincs megfelelő válaszom.

– Eltűnt a tó... Érted? – Felmutatom az egyik gyűrött lapot. – Nem lesz jó ez így.

Édesanyám szemöldöke egészen a plafonig szökik fel.

– Asszem' inkább magadra hagylak kicsit – hátrál pár lépést, majd halkán becsukja maga mögött az ajtót, de még éppen hallom, ahogy közli édesapámmal, pszichológusra volna szükségem.

Cöhh, antiirodalmár pór nép, motyogom szórakozottan. Nem értik, mennyi verejtékkel jár a művészet.

Nagy levegőt veszek, és visszahajolok a papír fölé, azonban nem érzem már ugyanazt, amit azelőtt.

Elfelejtettem, mit is akartam leírni. Valami olyasmit, amiben minden gondolatom és érzésem megbújik, de egyetlen beszélgetéstől megváltozott minden. Bekerültem egy olyan világba, ahol valahogy semmi sincs rendben, megszokott, mégis idegennek és hidegnek hat. Azt hiszem, valóságban hívják, de nem vagyok biztos benne.

Csakhamar elkalandoznak a gondolataim, az elmémbe egy szebb világ jelenik meg, és írok is pár szót, mégsem akaródzik összeállni a kép. Eltelik egy perc. Egy óra. Majd egy egész éjszaka.

Az órára vándorol a tekintetem; nem aludtam semmit, de hamarosan reggel, nekem pedig a valóságban *kell* bolyonganom.

A koffeintabletta elfogyott, a kávéfőző az Isten szerelméért sem hajlandó elindulni, és az a nyomorult párna kedvesebben hívogat, mint bármi más a világon, én pedig kénytelen vagyok visszautasítani. Létezik ennél rosszabb? Ezek azok a pillanatok, amikor regényt tudnék írni arról, hogy összeesküdött ellenem a berendezési tárgyak titkos, gonosz szervezete; mert ilyenkor még a szomszédom akváriumában csobogó víz is nagyobb bajnak tűnik, mint a saját örültségem.

De nincs mit tenni; összehúzó a cipzárt a kabátomon, és kilépek a városba, hogy mindent láthassak.

Sétálok valamicskét, figyelem a környezetem, aztán sóhajtva megállapítom, hogy még mindig nem szeretem az embereket. Se sütvé, se főzve, élve meg aztán főleg iszonyodom tőlük. Ezt nevezhetjük önkritikának is, de aki annyit figyel ezekre a különös teremtményekre, mint én, hamar belátja, hogy az emberiség a látszat ellenére egy igen primitív létforma.

Csak figyelni kell. A buszmegállóban egy középkorú férfi türelmetlenül kopogtatja karórájának

számlapját, egy kislány kis híján összeomlik rózsaszínű iskolatáskájának súlya alatt, és egy fiatalokból álló csoport pár kiürült sörösüveg köré állva osztanak meg egymással friss és ropogós történeteket.

Megint elgondolkozom; vajon miért csinálják mindezt?

Talán elvárnak valamit az életüktől. Küzdenek, dolgoznak, gondolkodnak, vagy csak várják a szebb pillanatokot, és sodródnak az árral. Talán irigykednek másokra néha, vagy lenézik a körülöttük élőket, próbálják a legtöbbet kihozni az életükből, vagy csak jól akarják érezni magukat. Aztán lassacskán eltűnnek, és számukra mindennek vége lesz, amit itt megismertek.

De én miért csinálom? Egy kósza gondolat nem fogja megváltoztatni a világot, de amikor figyelem az embereket, igyekszem átláthatóvá tenni a zürzavart körülöttem, lejegyezni az életem értelmét, minden rendben van. Hát nem ez a lényeg?

Sodródni az árral, nézni egy képsort, ami néha szép, megindító, máskor nevetségesen egyhangú, aztán hideg, szomorú, később megint szép... Végül már csak várom a cápát, hogy hegyes fogaival összetépjen, és magával vigyen a megsemmisülésbe.

És ha nem tudok írni, mert a gondolataim egymást gyilkolják a fejemben, összehozok valami értelmetlen zagyvaságot a sok hétköznapi valamiről, ami az eszembe jut, elégedetlenül hátradőlök a karosszéken, majd bevágom a fiókba az egészet. Pár hét múlva előveszem, és napokig olvasgatom. Egyszer tetszik, úgy érzem, egy istenverte zseni vagyok, és kedvem támad megmutatni más humanoidoknak is a sok-sok éjszakázás gyümölcsét; máskor viszont összetépném, felégetném, majd hindu törzsi táncot járnék a parázsló darabjai felett.

Minden megismétlődik. Újra és újra és újra és újra.

Talán semmivel sem leszek elégedett, néha dühösen rá fogok rontani valakire, amiért rosszkor van rossz helyen, aztán nevetek majd egy tízéves emléken, képzeletbeli világokban fogok utazni, végül még több időt kérek a cápától, mert sosem fogynak el a szavak. De nem fog adni.

Nem értem, miért akarok itt maradni. Valami ideköt, suttogom elhaló hangon, miközben gyengéden átölelem a táskám. Talán csak a nagymamám kávéja és a megfejtetlen rejtélyek.

Írta: Taubert Edina

Dátum: 2016. 09. 23.

Műfaj: novella

Téma: a nagybetűs Semmi

Ihlet: Berzsenyi Dániel A poéta c. verse

Terjedelem: 808 szó